

Ο
ΓΑΤΟΣ
ΠΟΥ
ΕΞΩΣΕ ΤΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ



ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

SOSUKE
NATSUKAWA

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο γάτος που έσωσε τη βιβλιοθήκη**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: 君を守ろうとする猫の話 (Kimi o mamoroutosuru neko no hanasi)

Από τις Εκδόσεις Shogakukan Inc., 2025

Η ελληνική μετάφραση έγινε από την έκδοση The cat who saved the library,
μετάφραση στα αγγλικά: Louise Heal Kawai

Από τις Εκδόσεις Picador, Λονδίνο 2025

Κατόπιν συμφωνίας με τους Shogakukan, Emily Books Agency Ltd και
Casapovas & Lynch Literary Agency S.l

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sosuke Natsukawa

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έλλη Συλογίδου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτση

© Sosuke Natsukawa, 2025

© Εικόνες εξωφύλλου: Yuko Shimizu

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2025

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2025

ISBN 978-618-01-6242-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15 Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

SOSUKE NATSUKAWA

Ο ΓΑΤΟΣ ΠΟΥ ΕΣΩΣΕ ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Μετάφραση: Έλλη Συλογίδου



ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Πώς άρχισαν όλα

Τον τελευταίο καιρό είχαν αρχίσει να εξαφανίζονται κάποια βιβλία. Τουλάχιστον, αυτό φαινόταν να συμβαίνει.

Η Νανάμι σταύρωσε τα λιανά της μπράτσα και κάρφωσε το βλέμμα της στα ράφια μπροστά της. Αναλογίστηκε τα αποδεικτικά στοιχεία. Ήταν μάλλον προφανές ότι εξαφανίζονταν βιβλία από τη βιβλιοθήκη.

Ο λόγος που χρησιμοποιούσε εκφράσεις όπως «φαινόταν» και «ήταν μάλλον προφανές» οφειλόταν στο ότι η υποψία της ήταν δύσκολο να αποδειχτεί. Αυτή η παλιά βιβλιοθήκη φιλοξενούσε μια τεράστια συλλογή βιβλίων. Και καθώς η βασική αποστολή μιας βιβλιοθήκης δεν ήταν να κρατάει τα βιβλία τακτοποιημένα και ξεσκονισμένα πάνω στα ράφια, αλλά να δανείζει όσο το δυνατόν περισσότερα στο κοινό, προφανώς

δε βρίσκονταν ανά πάσα στιγμή όλα τα βιβλία εκεί. Αν η Νανάμι ήταν βιβλιοθηκάριος, θα μπορούσε να είχε διασταυρώσει το ιστορικό δανεισμού των βιβλίων, ή αν ήταν μια ιδιοφυής ντετέκτιβ ενδεχομένως να κατάφερε να λύσει το μυστήριο χάρη στις ερευνητικές της ικανότητες, όμως, δυστυχώς, ήταν απλώς μια μαθήτρια γυμνασίου, που της άρεσε να περνάει από τη βιβλιοθήκη επιστρέφοντας στο σπίτι της μετά το σχολείο.

Η Νανάμι επισκεπτόταν τη συγκεκριμένη βιβλιοθήκη από όταν ήταν τόσο δα κοριτσάκι. Εκείνα τα χρόνια, ο πατέρας της ήταν αυτός που την έφερνε εδώ και, χάρη σ' εκείνον, είχε αποκτήσει τη συνήθεια να έρχεται κάθε μέρα. Αυτό σήμαινε πως ήταν πολύ εξοικειωμένη με τη διάταξη των βιβλίων, οπότε είχε εντοπίσει αμέσως πως κάτι ήταν αλλιώτικο. Σε ό,τι είχε να κάνει με τη λατρεμένη της βιβλιοθήκη, η Νανάμι ήταν σίγουρη ότι η μνήμη της ήταν αν μη τι άλλο περισσότερο ακριβής από ό,τι εκείνης της αρχιβιβλιοθηκάριου και ενδεχομένως ακόμα πιο κοφτερή από ό,τι ενός ντετέκτιβ.

Το πρώτο πράγμα που είχε τραβήξει την προσοχή της ήταν τα κενά που υπήρχαν εδώ κι εκεί στα ράφια. Λίγο καιρό μετά, συνειδητοποίησε πως τα συγκεκριμένα κενά δεν καλύπτονταν ποτέ... παρέμεναν κενά. Το *Νησί των Θησαυρών*, του Ρόμπερτ Λούις Στίβενσον, έλειπε από την ενότητα της Παιδικής Λογοτεχνίας. Το θαυμάσιο αντίτυπο του *Η Άννα των Αγρών*, με τη λευκή ράχη του, όπως και οι περιπέτειες του Καπετάνιου

Νέμο, *Είκοσι χιλιάδες λεύγες κάτω από τη θάλασσα*, επίσης δεν επιστράφηκαν ποτέ.

Στο μεταξύ, στην ενότητα των Εικονογραφημένων, δύο από τα πιο αγαπημένα βιβλία της Νανάμι, *Ο Κύριος Κουκουβάγιος* και το *Φρέντερικ* παρέμεναν άφαντα.

Ένα πέρασμα από τα ράφια της Λογοτεχνίας Ενηλίκων αποκάλυψε πως τόσο το *Κάτω από τον τροχό*, του Έσσε, όσο και το *Ο γέρος και η θάλασσα*, του Χέμινγκουεϊ, είχαν εξαφανιστεί.

Για την ακρίβεια, σε καθένα από τα ράφια ολόκληρης της βιβλιοθήκης εντοπίζονταν κενά εκεί όπου προηγουμένως δεν υπήρχαν.

Η Νανάμι είχε αναρωτηθεί, φευγαλέα, μήπως οι άνθρωποι πολύ απλά είχαν αρχίσει να δανείζονται περισσότερα βιβλία, όμως πολύ σύντομα απέρριψε αυτό το ενδεχόμενο. Η συγκεκριμένη βιβλιοθήκη ήταν μεγάλη και φιλοξενούσε μια πλούσια συλλογή βιβλίων, όμως δε διέθετε υπερσύγχρονες εγκαταστάσεις. Το κτίριο, κατ' αρχάς, ήταν παρατημένο· ο κλιματισμός με το ζόρι λειτουργούσε· υπήρχαν σκοτεινές γωνιές, εκεί όπου είχαν καεί οι λάμπες, ενώ, εδώ κι εκεί, η μυρωδιά της μούχλας επιτίθετο στα ρουθούνια σου. Με άλλα λόγια, δεν υπήρχε το παραμικρό που θα δικαιολογούσε την αύξηση των επισκεπτών. Άλλωστε, ήταν ολοφάνερο, ρίχνοντας απλώς μια ματιά, ότι οι ευρύχωροι διάδρομοι της βιβλιοθήκης ήταν έρημοι όπως πάντα.

Αυτό που έκανε εντύπωση στη Νανάμι και της φάνηκε πολύ περίεργο ήταν που κανείς από τους ενηλίκους στη βιβλιοθήκη δεν έδειχνε να έχει αντιληφθεί το παραμικρό. Το προσωπικό ήταν μονίμως πάρα πολύ απασχολημένο με τη χαρτούρα, ώστε να μπορέσει να εντοπίσει τις όποιες αλλαγές στο περιβάλλον του.

«Μα τι γίνεται εδώ;» αναρωτήθηκε μεγαλόφωνα η Νανάμι. Βέβαια, το ότι είχε βρει το θάρρος να θέσει το ερώτημα ανοιχτά δε σήμαινε πως θα έπαιρνε και απάντηση. Στάθηκε σε ένα κεντρικό σημείο και άρχισε να περιστρέφεται με αργές κινήσεις γύρω από τον άξονά της, ώστε να επιθεωρήσει ολόκληρο τον όροφο. Από μια τέτοια απόσταση, τα μεταλλικά ράφια φαινόταν κατακλυσμένα από βιβλία, όπως πάντα, όμως όταν προχωρούσε στους διαδρόμους εντόπιζε τα κενά εδώ κι εκεί, λες και τα ράφια ήταν φαφούτικα. Ίσως το ότι η Νανάμι παρατήρησε αυτό το φαινόμενο οφειλόταν στο ότι ήταν τόσο πολύ εξοικειωμένη με τη βιβλιοθήκη· στα μάτια της, οι αλλαγές ήταν ολοφάνερες.

Κάποια βιβλία σίγουρα είχαν εξαφανιστεί.

«Λες, δηλαδή, πως πρέπει να ελέγξω τα βιβλία;»

Η φωνή του ηλικιωμένου κυρίου Χαμούρα, του βιβλιοθηκάρου που καθόταν στο κεντρικό χώρο υποδοχής, δεν ήταν και τόσο δυνατή, όμως επειδή το ισόγειο διέθετε ψηλή, θολωτή οροφή, τα λόγια του αντή-

χισαν σε ολόκληρη τη βιβλιοθήκη. Και πάλι, καθώς οι επισκέπτες ήταν ελάχιστοι, δύσκολα θα τον άκουγε κάποιος. Μονάχα μια ηλικιωμένη κυρία, η οποία περνούσε τυχαία από εκεί, έριξε μια γρήγορη ματιά στη Νανάμι και στον κύριο Χαμούρα.

Η Νανάμι προσπάθησε να διατηρήσει τον τόνο της φωνής της όσο πιο ουδέτερο μπορούσε.

«Ε... ναι, λείπουν κάποια που κανονικά θα έπρεπε να βρίσκονται εδώ. Κι όχι μονάχα ένα δυο».

Ο κύριος Χαμούρα έγειρε το κεφάλι και κοίταξε καλά πάνω από τα γυαλιά του το νεαρό κορίτσι, που φορούσε ακόμα τη στολή του σχολείου.

«Μάλιστα. Λοιπόν, το θέμα είναι σοβαρό», αποφάνθηκε, προτού στρέψει και πάλι την προσοχή του στον φάκελο που είχε ακουμπισμένο στο γραφείο μπροστά του. Κάτι σημείωσε βιαστικά εκεί, προτού συνεχίσει: «Αν είναι να το κάνεις θέμα κάθε φορά που δεν μπορείς να βρεις τα βιβλία που θέλεις στα ράφια, τότε πώς θα καταφέρεις να αξιοποιήσεις μια βιβλιοθήκη;»

Για μια στιγμή, η Νανάμι απέμεινε να τον κοιτάζει απορημένη με τη λογική του βιβλιοθηκάριου, όμως σύντομα κατάλαβε πως εκείνα τα λόγια οφείλονταν στην εκκεντρική αίσθηση του χιούμορ του βιβλιοθηκάριου. Ο άντρας έκλεισε με μια κοφτή κίνηση τον πλαστικό φάκελο και έστρεψε το βλέμμα του στη μαθήτριά.

«Άκουσε, καλή μου Νανάμι», είπε χαϊδεύοντας την

αραϊή, λευκή γενειάδα του, «εδώ είναι βιβλιοθήκη. Αν έρθει κάποιος και θελήσει να δανειστεί ένα βιβλίο, η διαδικασία είναι πολύ απλή. Κι έτσι εξηγείται γιατί κάποιες φορές ορισμένα βιβλία βρίσκονται στη θέση τους, κι άλλοτε όχι. Η διαδικασία αυτή δεν έχει αλλάξει από τον καιρό που πήγαινες στο νηπιαγωγείο και είχες έρθει εδώ με τον πατέρα σου να δανειστείς ένα αντίτυπο του *Μια κάμπια πολύ πεινασμένη*. Κι αν τυχόν την έχεις ξεχάσει, ευχαρίστως να συμβουλευτείς τους όρους χρήσης, είναι αναρτημένοι εκεί στον τοίχο».

Δεν είναι η μέρα μου σήμερα, σκέφτηκε η Νανάμι, αναστενάζοντας από μέσα της.

Ο ηλικιωμένος κύριος Χαμούρα δεν ήταν απλώς ένας βιβλιοθηκάριος. Εργαζόταν στη συγκεκριμένη βιβλιοθήκη εδώ και δεκαετίες και, μάλιστα, παρότι είχε βγει στη σύνταξη, είχε επιλέξει να παραμείνει στον χώρο υποδοχής. Θα μπορούσες να τον χαρακτηρίσεις ζωντανή εγκυκλοπαίδεια σε ό,τι είχε να κάνει με αυτή την παμπάλαια βιβλιοθήκη. Παρότι ήταν άνθρωπος κυνικός, βαρύθυμος και γενικά δύσκολος, δεν ήταν κακός. Είχε φέρει τη Νανάμι σε επαφή με ένα σωρό θαυμάσια βιβλία. Όμως, έτσι και τον πετύχαινες στις μαύρες του, κινδύνευες να δεχτείς τα χτυπήματα της καυστικής γλώσσας του. Κι η σημερινή ήταν προφανώς μία από εκείνες τις ημέρες.

«Η βιβλιοθήκη αυτή», συνέχισε ο ηλικιωμένος άντρας, τονίζοντας τα λόγια του χτυπώντας τον απο-

στεωμένο δείκτη του πάνω στο κάλυμμα του φακέλου, «κουβαλάει πολλά χρόνια στην πλάτη της, όπως κι εγώ. Κι οι γέροι άνθρωποι κουράζονται με τον καιρό και ξεχνάνε διάφορα πράγματα. Χρέος των νέων ανθρώπων είναι να φροντίζουν τους ηλικιωμένους και να μην αναστατώνονται επειδή λείπουν μερικά βιβλία».

Μα πόση ώρα θα συνεχιστεί το κήρυγμα...;

Ο νους της Νανάμι είχε ήδη εγκαταλείψει την άκαρπη συζήτηση στον χώρο υποδοχής στο ισόγειο και είχε ανηφορίσει στην ενότητα της Βρετανικής Λογοτεχνίας, στον πρώτο όροφο. Το πιθανότερο ήταν πως θα τελείωνε το βιβλίο που διάβαζε αυτόν τον καιρό, το *Ανεμοδαρμένα Ύψη*, σήμερα ή αύριο, οπότε έπρεπε να διαλέξει το επόμενο βιβλίο της. Και, προφανώς, τώρα δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή να ζητήσει από τον κύριο Χαμούρα να της προτείνει κάποιο.

«Και παρότι εκτιμώ το ενδιαφέρον σου, έχω πολλή δουλειά να κάνω...»

Ο ήχος του κινητού της Νανάμι, που άρχισε να κουνίζει σιγανά μέσα στην τσέπη της, διέκοψε τον βιβλιοθηκάριο. Δεν ήταν κάποιο γραπτό μήνυμα· ήταν η βραδινή της υπενθύμιση.

Αμέσως, έβγαλε μια συσκευή εισπνοών από την τσάντα της, την έφερε στο στόμα της και πήρε βαθιά ανάσα. Η Νανάμι χρειαζόταν τη συγκεκριμένη θεραπεία για το άσθμα της κάμποσες φορές μες στη μέρα, όμως είχε μια τάση να ξεχνά τη βραδινή της δόση. Ο

πατέρας της ήταν εκείνος που είχε προτείνει να βάλει αυτή την υπενθύμιση στο κινητό της.

Ο κύριος Χαμούρα περίμενε να ολοκληρωθεί η διαδικασία.

«Θα ρίξω μια ματιά στα ράφια αργότερα», είπε, σε τόνο κάπως πιο μαλακό από ό,τι πριν. «Θα προτιμούσα να διέθετες τον χρόνο σου στο να φροντίζεις τον εαυτό σου, παρά να ανησυχείς για τα βιβλία».

Προφανώς, η Νανάμι δεν είπε στον ηλικιωμένο άντρα να κοιτάζει τη δουλειά του. Περιορίστηκε στο να τον ευχαριστήσει με ένα καταφατικό νεύμα κι έκανε να φύγει. Όπως απομακρυνόταν, θέλησε να έχει την τελευταία λέξη, αν και την περιόρισε μέσα στο μυαλό της.

Άχρηστε!

Ήξερε πολύ καλά πως είχε μόλις προσβάλει μια ζωντανή εγκυκλοπαίδεια, εκείνον το σταφιδιασμένο γέροντα που, θα μπορούσε να πει κάποιος, αποτελούσε την προσωποποίηση ολόκληρης αυτής της βιβλιοθήκης.

Η Νανάμι Κοζάκι ήταν μια βραχύσωμη, αδύνατη κοπέλα δεκατριών ετών, μαθήτρια στη δεύτερη τάξη του γυμνασίου. Ήταν πολύ χλωμή, γιατί το άσθμα της σήμαινε πως η έκθεσή της στον έξω κόσμο ήταν πάντοτε πολύ περιορισμένη. Το άσθμα της έφερνε κάπως σε άγριο άλογο, υπό την έννοια πως η παραμικρή άσκη-

ση ή σωματική ή πνευματική πίεση μπορούσε να το ωθήσει να καλπάσει ξέφρενα στο αναπνευστικό της σύστημα, με τις σιδερένιες οπλές του. Ήταν πάρα πολλές οι φορές στα χρόνια της στο δημοτικό που είχε μεταφερθεί με νοσοκομειακό στα εξωτερικά ιατρεία. Εξαιτίας της ασθένειάς της, δεν είχε βιώσει ποτέ τη χαρά τού να παίζει έξω με τους φίλους της, τρέχοντας εδώ κι εκεί στον καθαρό αέρα, κι αντίθετα είχε συνηθίσει να περνά την ώρα της ολομόναχης στη βιβλιοθήκη, μετά το σχολείο. Πολλοί άνθρωποι τη συμπονούσαν για την ταλαιπωρία που βίωνε, όμως η Νανάμι δεν αισθανόταν ούτε στο ελάχιστο αδικημένη. Εφόσον δεν πάθαινε κρίσεις άσθματος, ένας χώρος όπου μπορούσε να αφεθεί ολότελα στα βιβλία και να είναι ελεύθερη να διαβάσει όσο ήθελε ήταν κάτι το τέλειο. Κι αυτός ήταν ο λόγος που την προβλημάτιζε τόσο πολύ η μυστηριώδους εξαφάνισης των βιβλίων από τη βιβλιοθήκη.

«Μου είπε να συμβουλευτώ τους όρους χρήσης!»

Η Νανάμι βρισκόταν στο αναγνωστήριο, στον πρώτο όροφο της βιβλιοθήκης, με το κεφάλι της γερμένο πάνω σε ένα τραπέζι. Ανάμεσα σε εκείνα τα μεγάλα, πολυκαιρισμένα τραπέζια, είχε ένα που ήταν το αγαπημένο της. Ήταν τοποθετημένο δίπλα στο παράθυρο, εκεί όπου το φως του ήλιου έπεφτε ιδανικά· σε εκείνο το σημείο πήγαινε να καθίσει και να διαβάσει, μετά το σχολείο. Πάνω στο τραπέζι ήταν ακουμπισμένο ένα ανοιχτό βιβλίο, όμως τη δεδομένη στιγμή ο

εκνευρισμός της ήταν τέτοιος που δεν της επέτρεπε να παρακολουθήσει τις λέξεις πάνω στη σελίδα.

«Σε ποια, σ' εμένα, που είμαι τακτική εδώ, μπαίνω στον κόπο να τον ενημερώσω πως ανησυχώ για τα βιβλία, κι εκείνος ο πεισματάρης γέρος...»

«Κανονικός εφιάλτης. Τέλος πάντων, καλά έκανες και το προσπάθησες».

Η απάντηση ήρθε από την κοπέλα που καθόταν απέναντί της. Η Ιτσούκα Ιμαμούρα και η Νανάμι Κοζάκι ήταν φίλες από μικρές.

Η Ιτσούκα ήταν ψηλή, με ωραίο παράστημα, πράγμα που την έκανε να φαίνεται τουλάχιστον έναν χρόνο μεγαλύτερη από τη μικροκαμωμένη Νανάμι. Είχε τα μαλλιά της περιποιημένα, κομμένα σε κοντό καρέ· μεγάλη αντίθεση, σε σχέση με τα μακριά, μαύρα μαλλιά της Νανάμι, που τα έπιανε αλογοουρά.

Η Ιτσούκα έριξε μια κλεφτή ματιά προς τον ανοιχτό χώρο στην υποδοχή του ισογείου, οπότε γέλασε με κατανόηση.

«Ο γερο-Χαμ έχει μονίμως τόσο ξινισμένη φάτσα, ώστε είναι αδύνατο να καταλάβεις αν είναι στα κέφια του ή όχι», σχολίασε.

«Σήμερα, πάντως, ήταν χάλια. Από ό,τι κατάλαβα, ήταν απασχολημένος με κάτι. Τον διάβασα τελείως λάθος».

Η Νανάμι σήκωσε το κεφάλι της και στήριξε το πηγούνι πάνω στην παλάμη της.

«Γερο-Χαμ» ήταν το παρατσούκλι που είχε δώσει η Ιτσούκα στον κύριο Χαμούρα. Η Νανάμι θεωρούσε πως ταίριαζε άψογα στον βιβλιοθηκάριο, με εκείνο το τραχύ, γέρικο, σταφιδιασμένο πρόσωπό του.

«Σοβαρά τώρα, έχουν αρχίσει να εξαφανίζονται βιβλία;» συμπλήρωσε η Ιτσούκα, στρέφοντας το βλέμμα της προς τα ράφια εκεί κοντά. «Εμένα μου φαίνεται πως ο τόπος είναι γεμάτος βιβλία».

Στην απέναντι πλευρά ενός στενού διαδρόμου, δίπλα από το αναγνωστήριο, εκτείνονταν σειρές από λιτές, μεταλλικές βιβλιοθήκες. Στο τέλος καθεμιάς από αυτές τις βιβλιοθήκες υπήρχε μια ετικέτα, που περιέγραφε τα περιεχόμενά της –Ιαπωνική Λογοτεχνία, Οικονομικά, Φιλοσοφία, Ιστορία, Λαογραφία– προσφέροντας έτσι μια γενική εικόνα της αχανούς όσο και ποικίλης συλλογής βιβλίων που κατέκλυζαν τα ράφια. Πέρα από εκείνες τις βιβλιοθήκες, αόρατες από το σημείο όπου βρίσκονταν τώρα τα δυο κορίτσια, στο αναγνωστήριο, εκτείνονταν κι άλλες ενότητες, οργανωμένες ανά χώρα προέλευσης, που φιλοξενούσαν προσεκτικά τακτοποιημένα ράφια, φορτωμένα με έργα λογοτεχνίας από ολόκληρο τον κόσμο. Από το πόστο των κοριτσιών, στην ηλιόλουστη γωνιά του αναγνωστηρίου, οι μακριές σειρές των πανύψηλων ραφιών, έτσι όπως χάνονταν στο μισοσκοτάδο, παρουσίαζαν ένα εκπληκτικό θέαμα.

«Είναι ένα σωρό βιβλία εδώ, πού καταλαβαίνεις αν λείπει κάποιος;»

«Κοίτα, δε λείπει κάποια νέα κυκλοφορία ή κάποιος τίτλος που σημείωσε μεγάλη επιτυχία πρόσφατα, οπότε το πιθανότερο είναι ότι οι περισσότεροι άνθρωποι δε θα το παρατηρούσαν», εξήγησε η Νανάμι. «Όμως, πολλές παλιότερες εκδόσεις, που κάποιος τις δανείστηκε εδώ και καιρό, όπως το *Γκος ο τσελίστας*, καθώς και το *Αμοιβή ενός ιππότη*, δεν επιστράφηκαν ποτέ».

«Σαν να λέμε, μονάχα άτομα σαν κι εσένα, που ουσιαστικά ζουν εδώ μέσα, θα το παρατηρούσαν;»

«Θες να πεις ότι περνάω υπερβολικό χρόνο εδώ;»

«Το σίγουρο είναι πως εσύ παρατήρησες τι συμβαίνει, ενώ ο γερο-Χαμ χαμπάρι δεν έχει πάρει, οπότε αυτό αποδεικνύει πως εκείνος είναι, ουσιαστικά, κάτι σαν σπιτονοικοκύρης εδώ πέρα. Η πραγματική ένοικος είσαι εσύ».

Τα δύο κορίτσια ήταν πραγματικά καλές φίλες και συνέχεια αντάλλασσαν κάτι τέτοια πειράγματα. Τα σπίτια τους βρίσκονταν στην ίδια γειτονιά, και είχαν πάει στο ίδιο δημοτικό σχολείο. Τώρα που πήγαιναν γυμνάσιο, η Ιτσούκα είχε γραφτεί στη λέσχη τοξοβολίας, που είχε συναντήσεις πριν και μετά το σχολείο. Γι' αυτό, οι δυο τους είχαν πάψει να πηγαίνουν και να επιστρέφουν από το σχολείο μαζί. Όμως, τις μέρες που δεν είχε κάποια δραστηριότητα με τη λέσχη, η Ιτσούκα περνούσε από τη βιβλιοθήκη, με το τόξο της τυλιγμένο σε ένα μαύρο πανί. Ήταν πραγματικά αφοσιωμένη στην προπόνησή της στο σπίτι, και αποτελούσε

ιδιαίτερα σεβαστό μέλος της λέσχης τοξοβολίας, δημοφιλής τόσο ανάμεσα στα μεγαλύτερα όσο και τα νεότερα μέλη.

«Και γιατί να εξαφανίζονται έτσι κάποια βιβλία;» ρώτησε η Ιτσούκα. «Ακόμα κι αν τα κλέβει κάποιος, σε τελική ανάλυση δεν είναι τίποτα παραπάνω από παλιά, ταλαιπωρημένα βιβλία. Και να προσπαθούσες να τα πουλήσεις στο διαδίκτυο, λεφτά δε θα έβγαζες».

«Ιδέα δεν έχω», απάντησε η Νανάμι, «όμως...»

Σταμάτησε και κοίταξε για μερικές στιγμές ολόγυρα, οπότε συνέχισε με φωνή ψιθυριστή.

«Έχω εντοπίσει έναν πολύ ύποπτο τύπο εδώ μέσα».

Η έκφραση της Ιτσούκα άλλαξε και ακολουθούσε το βλέμμα της Νανάμι τριγύρω στο αναγνωστήριο· δεν υπήρχε ψυχή στα υπόλοιπα τραπέζια. Λίγο παρακάτω, μια ηλικιωμένη γυναίκα καθόταν σε μια καρέκλα δίπλα στο παράθυρο, κοιτάζοντας αφηρημένα έξω, ενώ στη γωνιά των εικονογραφημένων βιβλίων βρισκόταν μια μητέρα με ένα καροτσάκι. Περιττό να αναφερθεί πως δεν υπήρχε κανένας ύποπτος τύπος εκεί πέρα.

«Είσαι στ' αλήθεια σίγουρη πως ήταν ύποπτος;»

«Τι να σου πω, δεν ξέρω, το σίγουρο είναι πως έχω δει έναν τύπο, πολύ περίεργο, να κυκλοφορεί εδώ. Πάντως, ακόμα δεν έχω πει κάτι στον γερο-Χαμ».

«Όπως και να 'χει, να προσέξεις όταν του το αναφέρεις. Έτσι και διαλέξεις λάθος στιγμή, θα σου βάλει τις φωνές».

«Κατά βάθος δεν είναι και τόσο κακός. Πάντοτε μου προτείνει καλά βιβλία».

«Αυτό εδώ δική του πρόταση είναι;»

Η Ιτσούκα έστρεψε το βλέμμα της στο βιβλίο που διάβαζε η Νανάμι. Η Νανάμι έγενεψε καταφατικά.

«Είναι το *Ανεμοδαρμένα Ύψη*, της Έμιλι Μπροντέ. Από τις πλέον θερμές προτάσεις του».

«Αλήθεια; Σαν τούβλο είναι, και τα γράμματα ψείρες. Λέει τίποτα;»

«Είναι πολύ ενδιαφέρον. Περιγράφεται σαν ιστορία αγάπης, όμως είναι πολύ πιο σύνθετο. Μιλάει για έναν άντρα που είναι πραγματικά φτωχός στα νιάτα του, και τον ταλαιπωρεί ένας πλούσιος. Τέλος πάντων, στην πορεία γίνεται κι αυτός πλούσιος κι επιστρέφει για να πάρει εκδίκηση. Ο γερο-Χαμ είπε πως είναι μία από τις κορυφαίες ιστορίες εκδίκησης στην ιστορία της λογοτεχνίας».

«Ο κόσμος της λογοτεχνίας ακούγεται πραγματικά ζοφερός», σχολίασε η Ιτσούκα σμίγοντας τα φρύδια της.

Η ηλικιωμένη γυναίκα που χάζευε από το παράθυρο έπιασε το μπαστούνι της και άρχισε να κατευθύνεται προς το ασανσέρ. Λίγο μετά, σηκώθηκε και η Ιτσούκα.

«Ωρα να πηγαίνω κι εγώ», είπε.

«Δε θα καθίσεις να κάνεις τις εργασίες για το σχολείο;» ρώτησε η Νανάμι.

«Οι γονείς μου δουλεύουν έως αργά απόψε, οπότε

πρέπει να πάω να ετοιμάσω βραδινό για τον μικρό μου αδελφό. Μου έστειλαν μήνυμα νωρίτερα».

«Α, χάλια που είναι πάντα τόσο απασχολημένοι».

«Ναι, τι να κάνεις», αποκρίθηκε σε ανάλαφρο τόνο η Ιτσούκα πιάνοντας το τόξο της, που το είχε γερμένο στον τοίχο. «Όμως, είμαι σίγουρη πως εσύ ζορίζεσαι χειρότερα».

Η Ιτσούκα δεν είχε άδικο. Η μητέρα της Νανάμι είχε φύγει από τη ζωή όταν ήταν μικρή ακόμα, οπότε τώρα η Νανάμι ζούσε μόνη με τον πατέρα της. Ήταν ενδεικτικό του πόσο στενή σχέση είχαν οι δυο κοπέλες το ότι συζητούσαν τόσο ανοιχτά γι' αυτό το θέμα.

«Δεν μπορώ να φανταστώ πώς θα ήταν τα πράγματα αν ήμαστε μόνο εγώ κι ο πατέρας μου», συμπλήρωσε η Ιτσούκα.

«Καθόλου άσχημα δεν είναι», απάντησε η Νανάμι. «Όταν έχει δουλειά ο μπαμπάς, τρώει έξω, οπότε εγώ έχω να ετοιμάσω απλώς το φαγητό μου. Κι αν δεν έχω όρεξη να μαγειρέψω, περνάω και παίρνω κάτι έτοιμο».

«Είσαι πάντοτε πολύ θετική».

Όταν πήγαινε στο δημοτικό η Νανάμι, ο πατέρας της επέστρεφε νωρίς στο σπίτι για να ετοιμάσει το φαγητό· όταν η Νανάμι συνέχισε στο γυμνάσιο, ο πατέρας της είχε περισσότερη δουλειά, και πλέον αργούσε πολύ συχνά να γυρίσει στο σπίτι.

«Δεν ξέρω, αν είσαι μοναχοπαιδί ίσως να είναι ευκολότερο», σχολίασε η Ιτσούκα αναστενάζοντας.

«Σ' εμάς, έτσι και χρειαστεί να δουλέψει η μητέρα μου ως αργά δύο ή τρεις συνεχόμενες μέρες, το σπίτι καταλήγει να μοιάζει με αχούρι. Ο αδελφός μου είναι τελείως άχρηστος... το μόνο που κάνει είναι να τρώει, και δε συμμαζεύει ποτέ».

Η Νανάμι γέλασε, αν και δεν κατάφερε να αποφύγει ένα τσίμπημα σαν ζήλια. Ήταν πραγματικά δύσκολη κατάσταση για την Ιτσούκα, που έπρεπε να ετοιμάζει τα γεύματα, όμως τουλάχιστον είχε τη δυνατότητα να κάθεται στο τραπέζι και να τρώει με τον αδελφό της. Στην περίπτωση της Νανάμι, κάθε φορά που αργούσε ο πατέρας της να επιστρέψει, αναγκαζόταν να τρώει μόνη της.

«Λοιπόν, τα λέμε!»

Η Ιτσούκα είχε ήδη αρχίσει να απομακρύνεται. Ξαφνικά, σταμάτησε και στράφηκε προς τη Νανάμι.

«Κοίτα μην μπλέξεις σε καμιά παλαβή ιστορία, εντάξει;» προειδοποίησε τη φίλη της. «Δεν είσαι αρκετά δυνατή».

Οπότε, με αυτά τα λόγια, ύψωσε το τόξο της σε αποχαιρετισμό και απομακρύνθηκε με αποφασιστικό βήμα.

Η Νανάμι χαιρόταν που είχε μια φίλη σαν την Ιτσούκα, που της μιλούσε με τόση ειλικρίνεια.

Στο δημοτικό, όλη την ώρα μπαινόβγαινε στο νοσοκομείο εξαιτίας του άσθματος που την ταλαιπωρούσε και, σαν να μην έφτανε αυτό, το γεγονός πως δεν είχε

μητέρα σήμαινε ότι βομβαρδιζόταν από υπερβολικές εκδηλώσεις συμπάθειας, τόσο στο σχολείο όσο και στο νοσοκομείο. Πραγματικά εκτιμούσε το γεγονός ότι είχε μια φίλη όπως η Ιτσούκα, που της έλεγε απλώς «Γεια» ή «Πώς πάει;» και την αντιμετώπιζε φυσιολογικά.

Να την καλέσω κάποια στιγμή σε δείπνο, σκέφτηκε η Νανάμι. Δεν ήταν σίγουρη τι γνώμη θα είχε ο πατέρας της αν δειπνούσαν παρέα δυο μαθήτριες γυμνασίου, όμως η ίδια έβρισκε την ιδέα έξοχη.

Έστρεψε και πάλι την προσοχή της στο *Ανεμοδαρμένα Ύψη*. Η εκδίκηση του Χίθκλιφ πλησίαζε στο αποκορύφωμά της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι

Εκείνος που βαδίζει δίπλα μας

Η Νανάμι ήταν απορροφημένη στο βιβλίο της, τόσο που σχεδόν δεν αντιλήφθηκε εκείνη την κοκκινωπή λάμψη που είχε απλωθεί απέναντί της στο τραπέζι του αναγνώστηριού. Όταν κάποια στιγμή σήκωσε τα μάτια της, διαπίστωσε ότι ο ήλιος ήταν χαμηλά, με τις αχτίδες του να χρωματίζουν τον ουρανό πάνω από τις στέγες των σπιτιών. Η θερμοκρασία του αέρα δίπλα στο παράθυρο έπεφτε με γοργούς ρυθμούς.

Ήταν λες και είχαν μεσολαβήσει ελάχιστες ημέρες από τότε που τα δέντρα κατά μήκος των δρόμων είχαν βάλει τις φθινοπωρινές φορεσιές τους· και τώρα, ήταν σαν να βρίσκονταν ήδη στο κατώφλι του χειμώνα. Οι ηλιόλουστες μέρες ήταν ευχάριστες, όμως αμέσως μόλις άρχιζε να δύει ο ήλιος η θερμοκρασία έκανε απότομα βουτιά. Το κρύο από μόνο του δεν ενοχλούσε τη

Νανάμι, όμως η ξηρή ατμόσφαιρα του χειμώνα ήταν εφιάλτης για ένα άτομο που ταλαιπωρούνταν από άσθμα. Όχι πως είχε κάποια ουσιαστική διαφορά αν ο καιρός ήταν ζεστός ή κρύος, οι δραστηριότητές της ούτως ή άλλως ήταν περιορισμένες. Από τη στιγμή που άρχιζε να φορά τη χειμερινή σχολική στολή, απλώς πρόσθετε ένα πανωφόρι ή κασκόλ, καθώς χειμώνιαζε.

Στο μεταξύ, το *Ανεμοδαρμένα Ύψη* είχε φτάσει στη δραματική κατακλείδα του, οπότε η Νανάμι συνειδητοποίησε πως είχε πολλή ώρα που διάβαζε. Καθώς παρατηρούσε τις σκιές των δέντρων να ξεχειλώνουν, άκουσε παιδικές φωνές να φτάνουν από την αυλή του δημοτικού σχολείου, εκεί δίπλα. Παρότι το φως είχε λιγοστέψει, μπόρεσε να διακρίνει μια παρέα αγοριών, που έτρεχαν πίσω από μια μπάλα ποδοσφαίρου.

Πέρασε κιόλας τόσο πολύ η ώρα...

Ο ήλιος φώτιζε τη βιβλιοθήκη, με τις αχτίδες του να απλώνονται σε μια απότομη, σχεδόν οριζόντια γωνία, ενώ τριγύρω δε φαινόταν να υπάρχει ψυχή. Τόσο η ηλικιωμένη γυναίκα δίπλα στο παράθυρο όσο και η μητέρα στη γωνιά των εικονογραφημένων βιβλίων είχαν φύγει από ώρα. Όμως, δεν ήταν ασυνήθιστο να επικρατεί ερημιά εκεί πέρα.

Η Νανάμι έριξε μια ματιά στο ρολόι και διαπίστωσε πως η ώρα κόντευε έξι – η βιβλιοθήκη θα έκλεινε. Έκλεισε το βιβλίο της και τοποθέτησε το *Ανεμοδαρμένα Ύψη* μέσα στην τσάντα της. Πάνω που έκανε να

σηκωθεί για να φύγει, παρατήρησε έναν άντρα να στέκεται μπροστά σε κάτι ράφια λίγο παραπέρα. Ο άντρας ήταν γεροδεμένος και φορούσε ένα γκρι κοστούμι. Είχε την πλάτη του στραμμένη προς τη Νανάμι και, παρότι το κορίτσι δεν μπορούσε να διακρίνει το πρόσωπό του, μια φωνή μέσα της εξέπεμπε μια επιτακτική, ενστικτώδη προειδοποίηση.

Αυτός είναι!

Τον είχε εντοπίσει πολλές φορές εκεί στο παρελθόν. Το άψογο, ατσαλάκωτο κοστούμι και η παλιομοδίτικη, κυνηγετική τραγιάσκα, στην ίδια απόχρωση με εκείνη του κοστούμιού, τον έκαναν να μοιάζει με άνθρωπο ανώτερου επιπέδου, όχι με μεροκαματιάρη. Και παρότι η όλη συμπεριφορά του δεν είχε κάτι το ιδιαίτερα περίεργο, η Νανάμι είχε παρατηρήσει πως τα βιβλία εξαφανίζονταν κάθε φορά έπειτα από τις επισκέψεις του στη βιβλιοθήκη. Αυτός ήταν ο ύποπτος τύπος που είχε αναφέρει στην Ιτσούκα.

Φυσικά, δεν υπήρχε καμία απολύτως απόδειξη πως ο άντρας αυτός ήταν, πράγματι, κλέφτης βιβλίων...

Η Νανάμι προσπάθησε να ηρεμήσει την αλαφιασμένη καρδιά της και να συγκρατήσει το εντεινόμενο αίσθημα ανησυχίας.

Καθώς ο άντρας χανόταν πίσω από τα ράφια, η Νανάμι σηκώθηκε και προχώρησε αθόρυβα προς το σημείο όπου τον είχε δει να στέκεται λίγο νωρίτερα.

Το συγκεκριμένο ράφι ήταν φορτωμένο με αστυνο-

μικά μυθιστορήματα που απευθύνονταν σε νεαρότερους αναγνώστες, έργα συγγραφέων όπως ο Εντογκάουα Ράνπο και ο Άρθουρ Κόναν Ντόιλ. Η Νανάμι έστρεψε το βλέμμα της στους γνώριμους τίτλους κι αμέσως παρατήρησε κάτι. Ακριβώς δίπλα στα βιβλία με τις περιπέτειες του Σέρλοκ Χολμς, υπήρχε ένα μεγάλο κενό. Στο σημείο όπου, κανονικά, βρισκόταν η πλήρης σειρά των βιβλίων του *Αρσέν Λουπέν*, *Ευγενής Κλέφτης*: οι πρώτοι δέκα τόμοι είχαν εξαφανιστεί. Με άλλα λόγια, το ένα τρίτο των τριάντα τόμων έλειπε. Αυτή ήταν η πρώτη φορά που εντόπιζε η Νανάμι να χάνονται τόσο πολλά βιβλία μαζεμένα. Στο μεταξύ, πέρα από τον αριθμό των βιβλίων, ο τύπος είχε μεγάλο θρόσος να απλώνει χέρι σε εκείνες τις εκδόσεις...

Η σειρά βιβλίων με πρωταγωνιστή τον Λουπέν, έργα του Μορίς Λεμπλάν, ήταν από τις αγαπημένες της Νανάμι. Ο κεντρικός χαρακτήρας ήταν ασυναγώνιστος στις μεταμφιέσεις και τις πολεμικές τέχνες, ένας κλέφτης που βοηθούσε τους φτωχούς και τους ταλαιπωρημένους. Τον καιρό που πήγαινε η Νανάμι στο δημοτικό, ο Λουπέν ήταν για εκείνη ένας ήρωας. Μάλιστα, ήταν τέτοια η εμμονή της με τα συγκεκριμένα βιβλία, ώστε συχνά κατέληγε να τη μαλώνει ο πατέρας της, γιατί συνέχιζε να τα διαβάξει ξαπλωμένη στο κρεβάτι της στα σκοτάδια. Είχε σχεδόν απομνημονεύσει λέξη προς λέξη το *Κούφια βελόνα* και το *813*, τόσο πολλές φορές τα είχε διαβάσει.

Η Νανάμι κοίταξε προς την κατεύθυνση όπου είχε κινηθεί ο άντρας και τον εντόπισε τη στιγμή που ξεπρόβαλε πίσω από τη γωνία, στο τέρμα μιας μακριάς σειράς ραφιών. Οπότε, φευγαλέα, διέκρινε και μια παραγεμισμένη, μαύρη τσάντα.

Άρχισε να προχωρά γρηγορότερα.

Λίγο παρακάτω, σχηματιζόταν ένα κενό ανάμεσα στα ράφια· η Νανάμι κοντοστάθηκε για να κοιτάξει, κι αυτή τη φορά είδε τον άντρα να περνά στον διάδρομο με την ένδειξη Γαλλική Λογοτεχνία. Ακροπατώντας, τον ακολούθησε, οπότε παρατήρησε μια αλλόκοτη αίσθηση, βαθιά στο στήθος της. Συνοφρυώθηκε.

«Οι απότομες κινήσεις και η κούραση μπορεί να προκαλέσουν κρίση άσθματος». Τα λόγια του γιατρού της αντήχησαν στα αυτιά της. Τα συνόδευε ένας στριγκός ήχος, από το βάθος του λαρυγγιού της, όμως η Ναόμι δε σταμάτησε. Μέχρι να φτάσει στην πινακίδα που έγραφε Γαλλική Λογοτεχνία, στην άκρη των ραφιών, το σφύριγμα είχε δυναμώσει, κι ένας ήχος σαν κλαψούρισμα κατέκλυζε τα πνευμόνια της.

«Αχ, όχι».

Η φωνή της ήταν ήδη αδύναμη. Επικίνδυνο σημάδι.

Από τη δεξιά της τσέπη, έβγαλε τη συσκευή εισπνοών, καθώς έγερνε με την πλάτη πάνω σε κάτι ράφια, προσπαθώντας να ηρεμήσει την τραχιά αναπνοή της. Σε καμία περίπτωση δεν έπρεπε να πανικοβληθεί. Μέτρησε προσεκτικά για δέκα δευτερόλεπτα, στη

διάρκεια των οποίων βεβαιώθηκε ότι η κρίση δεν παρουσίαζε επιδείνωση.

«Δε γίνεται να πηγαίνω από δω και από κει και να υποδύομαι την ντετέκτιβ».

Με το που άρθρωσε εκείνες τις λέξεις, η Νανάμι αφέθηκε να γλιστρήσει στο πάτωμα, με την πλάτη πάντοτε κολλημένη στα ράφια. Δεν την πείραζε το ότι ήξερε πως δεν μπορούσε να τρέχει στα δάση, όπως ο Χάκλμπερι Φιν, ούτε να ακολουθεί για ώρα τις γραμμές των τρένων, όπως ο Γκόρντι, στο *Πτώμα*, του Στίβεν Κινγκ. Και πάλι, θα ήταν ψέμα αν ισχυριζόταν πως δεν τη στενοχωρούσε η αδυναμία της να κινείται ανεμπόδιστα, σε μια τόσο κρίσιμη στιγμή.

«Απλώς πρέπει να αποδειχτώ έξυπνη σαν τον Λουπέν», μουρμούρισε, με κάποιο παράπονο, αλλά ταυτόχρονα θέλοντας να τονώσει την αποφασιστικότητά της. Η Νανάμι ήξερε ότι ήταν ανώφελο να επιτρέπει στον εαυτό της να αποθαρρύνεται με την παραμικρή αναποδιά. Τα πνευμόνια της μπορεί να ήταν αδύναμα, όμως ο νους της ήταν κοφτερός σαν ξυράφι. Η ουσία ήταν πως κάποια βιβλία αφαιρούνταν στα κρυφά από τη βιβλιοθήκη. Ένα μεγάλο μέρος της συλλογής των περιπετειών του Λουπέν είχε κάνει φτερά, τόσο πολλά βιβλία μαζεμένα ώστε ακόμα και ο πεισματάρης, γέρος βιβλιοθηκάριος δε θα μπορούσε να αντιδράσει αυτή τη φορά με ένα περιφρονητικό ρουθούνισμα.

Ποιος ήταν ο μυστηριώδης άντρας; Και γιατί έκλεβε παλιά βιβλία από μια βιβλιοθήκη; Σίγουρα δεν μπορεί να είχε κάποιο κέρδος από μια τέτοια κίνηση.

Καθώς αναλογιζόταν την κατάσταση, η Νανάμι έστρεψε το κεφάλι της και κοίταξε με τρόπο προς τον διάδρομο όπου είχε δει τελευταία φορά τον άντρα, και άθελά της αναφώνησε δυνατά.

Σε ολόκληρο το κτίριο της βιβλιοθήκης, τα ράφια ήταν όλα φτιαγμένα με τον ίδιο τρόπο, σχημάτιζαν ψηλές, μεταλλικές κατασκευές, κι ανάμεσά τους εκτεινόταν πανομοιότυποι στενοί διάδρομοι. Τα ταβάνια είχαν όλα το ίδιο μουντό, γκριζο χρώμα, ενώ σε τακτά διαστήματα έφεγγαν ξεψυχισμένα λάμπες φθορισμού. Κι επειδή ένας διάδρομος τύχαινε να περιβάλλεται από ράφια φορτωμένα με έργα γαλλικής λογοτεχνίας, αυτό δε σήμαινε πως ήταν διακοσμημένος όπως το Ανάκτορο των Βερσαλλιών...

Το θέαμα που αντίκριζε εκείνη τη στιγμή η Νανάμι, όμως, δεν ήταν ο γνώριμος, αμυδρά φωτισμένος διάδρομος· ούτε ήταν και κάποιο έξοχο δείγμα μαρρόκ αρχιτεκτονικής. Αντίθετα, το βάθος του διαδρόμου κατακλυζόταν από κάποιου είδους απαλό, γαλανόλευκο φως. Στα μπροστινά ράφια, ήταν τοποθετημένα τα γνώριμα, φθαρμένα άπαντα του Μποντλέρ και του Φλομπέρ, όμως παρακάτω τα ίδια τα ράφια ήταν λες και είχαν αποκτήσει μια γαλαζωπή λάμψη. Και σαν να μην έφτανε αυτό, οι τοίχοι στο βάθος της βιβλιοθήκης

είχαν εξαφανιστεί, έτσι που τα ράφια φαίνονταν να εκτείνονται δίχως τέλος σε εκείνο το φως.

«Τι γίνεται εδώ...;» Η Νανάμι είχε απομείνει εμβρόντητη.

Η βιβλιοθήκη αυτή ήταν σαν ένας κήπος για τη Νανάμι, ένας χώρος όπου περιφερόταν ανεμπόδιστα από όταν ήταν κοριτσάκι. Μάλιστα, είχε περάσει ακόμα και από τον χώρο του γραφείου και την αποθήκη, οπότε την είχε μαλώσει ο γερο-Χαμ. Όμως, ποτέ άλλοτε δεν είχε δει αυτό το φωτεινό πέρασμα.

Λες και το φως τής ασκούσε μια αόρατη έλξη, η Νανάμι έκανε να σηκωθεί, όμως εκείνη ακριβώς τη στιγμή άκουσε μια βαθιά, πλούσια φωνή από πίσω της.

«Μη. Μείνε καλύτερα μακριά».

Μεμιάς, η Νανάμι έκανε μεταβολή. Δεν υπήρχε ψυχή εκεί. Κανείς. Δηλαδή, κανείς πέρα από μια μικρή, στρογγυλή σκιά, που κούρνιαζε κάτω από την πινακίδα για την Ιταλική Λογοτεχνία στην απέναντι πλευρά του διαδρόμου.

Κάτω από δυο καλοφτιαγμένα, τριγωνικά αυτιά, γυάλιζε ένα ζευγάρι βαθυπράσινα μάτια. Γυαλιστερά, ασημόχρωμα μουστάκια εκτείνονταν φροντισμένα και στις δύο πλευρές.

«Ένας γάτος...;»

Ήταν, αναμφίβολα, ένας γάτος.

Σαν σε απάντηση, ο γάτος στάθηκε στα πόδια του και κινήθηκε με αργό βήμα προς τη Νανάμι. Ήταν ένας

μεγάλος, δεμένος γάτος, κι η γούνα του ήταν ένας συνδυασμός από πορτοκαλί καφέ, κίτρινο και άσπρο. Πλησίασε και στάθηκε μπροστά της, τα πανέμορφα μάτια του έλαμψαν, κι ύστερα άνοιξε το στόμα του. Η Νανάμι άκουσε και πάλι εκείνη τη βαθιά, πλούσια φωνή.

«Είσαι εντάξει;»

Τέτοια ήταν η σαστιμάρα της, ώστε η Νανάμι δεν κατάφερε να απαντήσει.

«Έδειχνες να ζορίζεσαι τώρα δα».

Πράγματι, εκείνοι οι ήχοι έβγαιναν από το στόμα του γάτου. Και παρότι οι λέξεις αυτές καθαυτές εξέφραζαν ένα ενδιαφέρον για τη Νανάμι, ο τόνος στον οποίο αρθρώνονταν είχε κάτι το ανστηρό.

Η Νανάμι ανοιγόκλεισε τα μάτια της μερικές φορές, προτού γνέψει, διστακτικά, καταφατικά.

«Ναι, εγώ... δηλαδή... νομίζω είμαι εντάξει».

«Έξοχα».

Ο γάτος έγνεψε χαλαρά καταφατικά με το κεφάλι του κι ύστερα στράφηκε προς το φως.

«Είναι μάταιο να κοπιάζεις τόσο», συνέχισε. «Μπορεί να τρέξεις στο κατόπι του, όμως δεν υπάρχει περίπτωση να τον προφτάσεις».

Ήταν ένας ήχος τόσο βαθύς, μπάσος, ώστε η Νανάμι τον ένιωσε να αντηχεί στα σωθικά της. Αν τη ρωτούσε κάποιος, θα έλεγε πως ο συνδυασμός μιας βιβλιοθήκης με έναν γάτο δεν έχει τίποτα το παράδοξο. Βέβαια, όταν ο γάτος μιλάει, το πράγμα αλλάζει.

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΤΙΠΟΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ
ΣΕ ΜΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΕ ΕΝΑΝ ΓΑΤΟ.
ΑΛΛΑ ΕΝΑΣ ΓΑΤΟΣ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ ΕΙΝΑΙ
ΜΙΑ ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.

Η δεκατριάχρονη Νανάμι Κοζάκι δεν μπορεί να περνά χρόνο με τους φίλους της μετά το σχολείο, αφού ταλαιπωρείται από χρόνιο άσθμα. Όμως, τίποτα δεν μπορεί να την κρατήσει μακριά από την αγαπημένη της ασχολία. Η Νανάμι λατρεύει το διάβασμα και περνά σχεδόν όλο τον ελεύθερο χρόνο της στη βιβλιοθήκη.

Όσπου μια μέρα παρατηρεί ότι τα αγαπημένα της βιβλία εξαφανίζονται μυστηριωδώς από τα ράφια. Την προσοχή της τραβά ένας άντρας με γκρι κοστούμι και ύποπτη συμπεριφορά. Προσπαθεί να τον ακολουθήσει, αλλά τη σταματούν μία κρίση άσθματος και ο Τίγρης, ο τигрэ γάτος που μιλάει κι έχει μία αποστολή: να σώσει τα βιβλία για ακόμη μία φορά.

Θα μπορέσουν η Νανάμι και ο Τίγρης να αντιμετωπίσουν τους κινδύνους που τους περιμένουν; Και τι απέγινε ο Ριντάρο, ο εσωστρεφής ήρωας που βοήθησε τον Τίγρη στο παλαιοβιβλιοπωλείο;

*Γεμάτο θαλπωρή και σοφία το βιβλίο αυτό
μας υπενθυμίζει να μην υποτιμούμε ποτέ τη δύναμη
της λογοτεχνίας και να είμαστε πάντα έτοιμοι
να υπερασπιστούμε το δικαίωμα της επιλογής.*



Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
p s y c h o g i o s . g r



ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 31152